

det i mange Tilfælde kan gaae ud over os, at her kan tilveiebringes ei Skin imod os, men det er ikke muligt at tage Hensyn til det blotte Skin (Poung: Sol). Nei, det er umuligt at undgaae, at Skinnet kan blive imod En. Dette Ansvar ligeverfor en oplyst offentlig Mening udenfor Danmark har jeg visstlig ikke taget let. Men fremfor Alt har jeg taget Ansvaret alvorligt, fordi vi Alle selv høre til Islands Benner; det er det tungeste Ansvar i denne Sag. Det er ikke Ansvaret ligeoverfor Ministeriet, som trykker mig, heller ikke føler jeg som det meest trykkende Ansvar for en almindelig europæisk Dom, skjøndt det ganske vist er en Factor, der maa tages med i Betragtning og som jeg ogsaa selv i Udvalget har fremhævet, men det, som veier tungest, er Forpligtelsen til egen samvittighedsfuld og velvillig Dverveielse af alle de Hensyn, som vi kunne skylde Island. Lad os erkjende, at dette Spørgsmaal virkelig har en større Betydning, end det maaskee ved første Diekast kan synes, lad os erindre, at et lille Folk som det danske netop er opfordret til at tillægge de Betragtninger, der komme frem i denne Sag og under de nuværende Forhold, en særlig Betydning. Det er ganske vist nødvendigt, at der gjøres, hvad der kan gjøres, for at fremme Velstandens Udvikling i Landet; det er nødvendigt, at der gjøres, hvad der kan gjøres, for at udbrede almindelig Oplysning; det er nødvendigt, at enhver dansk Mand føler, at det er Pligt at værne om Landet i Ufredens Dage; og at det, derjom dette skal kunne skee, er aldeles nødvendigt i Fredens Dage at forberede sig dertil; alt dette er, hvor nødvendigt det end er, ikke tilstrækkeligt. Derjom det danske Folk skal bevare og hævde sit Liv og sin Eiendommelighed, saa hører der, mine Herrer, dertil fremfor Alt, at vi ikke gaae tilbage i aandelige Idrætter; dertil hører fremfor Alt, at vi ere villige til at gjøre, hvad vi kunne — thi Resultatet afhænger dog ikke af vor Gjærning — for at det danske Folk kan bevare det gode Navn, som i saa Henseende er overleveret os af vore Fædre, at vi gjøre, hvad vi kunne, for at hævde den Agtelse, som det danske Navn ogsaa udenfor vor snævre Kreds kan have vundet i Kunst og

Videnskab. Lad os da ved denne Sags Behandling ikke glemme, at her kan Island melde sig. Lad os erindre, at det ikke blot er, hvad man maaskee nærmest tænker paa, Historien, ikke blot Sprogvidenskabene, i hvis Aarbøger Islands Navn staaer uudsletteligt skrevet, men lad os erindre, at alt for Decennier siden mindede Dehlenschläger, dengang han sendte sin Hilsen til Island, ikke blot om Island som „Thunskommelsens vældigste Tempel“, men han viste med Seerens Blik ogsaa hen til den Mand, der, stammende fra Islands Slægter, har mere, kan jeg sige, end nogen Anden i dette Aarhundrede baaret ikke blot sit eget, men ogsaa Danmarks Navn trindt om i Europa. Lad os ogsaa idag mindes, hvad vi skylde den Mand, hvis Arv er en af vore største Nationalafatte; lad os her erindre Thorwaldsen som den, i Kraft af hvem det danske Folks og Islændernes Forbindelse ogsaa i Kunstens Aarbøger var indskrevet med uudslettelige Træk. Med disse Betragtninger for Die vil det saa ikke blive betvivlet, at Sagen virkelig har værel Gjenstand for den alvorligste Dverveielse, men denne alvorlige Dverveielse har ført til, at det var uforvarligt at vedtage Lovforslaget, saaledes som det forelaa fra den ærede Regerings Side uden noget nærmere statsretligt Indhold. De statsretlige Grundsættningers Hævdelse har for mig i denne Sag været Hovedsagen, men ved Siden deraf er det en Selvfølge, at deres Gjennemførelse netop ogsaa maa vise sig i den finantsielle Ordning. Lad mig, uagtet dette Punkt er saa udførligt forhandlet, dog ogsaa føie et Par Ord til i denne Henseende. Jeg troer da, at de Grundsættninger, hvorpaa Udvalgets Forslag hviler, ere de rigtige. Grundsættningerne ere disse. Der er først foreslaaet et, i al Korthed vil jeg kalde det, vedværende Bidrag med et mindre Beløb, og dernæst er der foreslaaet et midlertidigt Bidrag med et større Beløb, som udredes i et vist Antal Aar med den samme Størrelse, men derpaa aftager, daledes at det efter Periodens Udløb forsvinder. Havde det nu været muligt med den høitærede Minister at komme til en endelig Afslutning, saa vil jeg naturligvis ikke paastaae, at ikke et eller andet Tal paa et eller andet Punkt